

— Книжки, хубави книжки! — викалъ търговецътъ. Купето си, не се скжпете, умъ съберете, добро научете! Ето ви книжка: „Какъ да си развѣдимъ кошери, какъ пчеличкитѣ да пазимъ“, ето друга: „Какъ да лѣкуваме кравитѣ“, друга разказва „за биткитѣ“, а тази — за „Царь Петъръ Велики“...

— Дай ми ти мене, чичо, нѣкоя хубава, нова пѣснопойка, — казало едно момиченце — нашата познайница — Тотка.

Въ това врѣме наблизо тамъ засвирила нѣкаква нечувана до сега музика. Всички дѣца се затичали къмъ нея. Трима музиканти свирѣли на нѣкакви невиджани до сега инструменти. Единътъ човѣкъ билъ слѣпецъ, а другитѣ двама виждали. Стариятъ слѣпецъ стоялъ посрѣдъ и движелъ прѣсти по струнитѣ на нѣкакво разтворено сандѣче, прилично нѣщо като китара, нѣщо като цигулка. Единиятъ му другарь свирѣлъ на нѣкаква тамбура. Той билъ високъ, чернокосъ мжжъ, съ голѣми пуснати на долу мустаци и съ голѣми хубави очи. Третиятъ билъ младъ господинъ. Той свирѣлъ на флейта. Въ свирнята на музикантитѣ нѣмало нѣщо осебенно — ни тжжно, ни нѣжно, ни жално... а главно — всичко изглеждало ново и интересно.

Всички селски слушатели се чудѣли. Разговоритѣ и запитванията имъ нѣмали край.

— Отъ дѣ ли сж дошли тѣзи музиканти?

— А кларнето, гледай какъвъ гласъ излива!

— А флейтата, о, чудо!

— Ей, чичо, отъ дѣ идите?

— Отдалече, много отдалече, — отговорилъ мустакатиятъ.

— Добрѣ дошли, добрѣ ни дошли!

— Да, добри хора сме, свиримъ, пѣемъ и се прѣхранваме.

Тѣ пакъ почнали да свирятъ, а селскитѣ моми се само смѣяли и закривали лице съ бѣлитѣ си ржкави и съ пѣстритѣ си прѣстилки.

Цѣлия день около музикантитѣ се прѣтискалъ множество народъ. Селянитѣ имъ донесли храна и вино.